Privirea pescărușului

On Septembrie 24, 2021

În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

Un pescăruș plutește lin pe apa mării, undeva în larg. Valurile mici nu-l deranjează, căldura nu-l doboară. Pe de o parte el este văzut ca operă a naturii, pe de altă parte ca un simbol al libertății, zborul sufletului și plinătatea vieții. Până la urmă, viața lui nu este diferită de a celorlalți pescăruși, doar că el este singurul care atrage atenția printr-un lucru interesant: pare a fi capabil să cucerească privirile tuturor.

Dar, întrebare: ce vede el atunci când privește spre plajă?

Vede niște puncte mișcându-se aleator, individualități întru totul autonome, nelimitate prin număr. Vede oamenii drept niște rătăciți, dacă nu chiar ca renegați. Aceste puncte sunt separate între două realități: una matematică, una vizionară. Iar dacă ne raportăm la puncte, atunci lumea oamenilor poate fi intuită ca o lume a păsărilor.

Cred că omul se poate constitui în specie și poate fi una cu pescărușul, pentru că este tot un punct văzut de la depărtare, din larg, nelimitat de constrângerea spațiului și timpului. Iar realitatea pescărușului se poate extinde la vederea unor puncte izolate de el, dar apropiate în depărtare, care pătrund ca ceva de sine stătător în universul lui finit.

Leadership: Ești în stare să produci o creație atâta vreme cât îți poziționezi sinele în planul efectului de apropiere-mărire, sau cu cât înlănțuiești mai mult finitudinea în infinitate?

Arta dobândește aici în chip necesar caracterul unei perspective revelate ca o distanțare dintre anumite puncte, pe un plan de imagine plat. Din acest motiv adaosurile de culoare și de lumină, fiind o cauză nemijlocită a creațiilor artistice, se întâmpla să deschidă o vastă perspectivă de înțelegere a efectului de apropiere-mărire și de depărtare-micșorare. Și ce facem mai departe cu această perspectivă? Ei bine, o convertim într-o tehnică de pictură.

Menirea acestei tehnici este de a surprinde latura unei figuri reprezentative în care succesiunile de puncte se vor înfățișa în cele din urmă ca totalitate.

Pescărușul poate să împrumute naturii o manifestare a omului sau vederea lui, numai dacă distanța dintre puncte este considerată identitatea absolută dintre universal și particular. Cu cât pescărușul este mai mult văzut ca un univers autonom, cu atât artistul este mai organic, fiind capabil să înlănțuiască mai mult finitudinea de infinitate.

Marii artiști știu să combine după bunul plac distanța dintre o latură arbitrară și latura opusă ei. Ei mai știu că deseori contrariile se află în același raport în care se află natura și libertatea, punând accent pe ideea de "absolut", intuit în fenomen sau în relație cu particularul. În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

A-ți poziționa sinele în planul efectului de apropiere-mărire înseamnă să imortalizezi o scenă din întinderile vaste ale îndepărtatului - în relație cu particularul, încât ceea ce

urmează să revelezi în artă să aibă un caracter unitar, sintetic și individual.

Privirea pescărușului se apropie de privirea artistului, fiindcă în amândoi se oglindește spațiul unei alterități care pune în scenă o anumită identitate menită să reflecte - ca marcă distinctivă – "unitatea care constituie plăsmuirea infinitului în finit".

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-pescarusului.html